

„A földön van egy családom, Ők szeretnek engem”
(Gyermekek énekeskönyve, 98.)

„Andris! Megjött a busz!” – kiáltott Mami.
„Andris kirohant az ajtón. Visszaintegetett Maminak, Papinak és a húgának, Alizkának. Alizka még túl kicsi volt ahhoz, hogy iskolába járjon, így ő otthon maradt Mamival és Papival.

Andris szerette az iskolát. Szeretett a barátaival játszani a szünetekben. Szerette a tanító nénijét, Klári nénit.

A délelőtti nagyszünet után Klári néni azt mondta: „A jövő héten »szülők az iskolában« napot tartunk. Amikor eljön apu vagy anyu, hozzon magával valamit a munkahelyéről, amit megmutathat az osztálynak. Már alig várjuk, hogy meséljenek nekünk a munkájukról!”

Andris elvörösödött. Semmit nem tudott a szüleiről. Anyára már nem igazán emlékezett. Még kicsi volt, amikor elutazott. Az apukáját pedig nem is ismerte.

Andris hallgatta, ahogy a többiek az anyukájukról és az apukájukról mesélnek. Tóni anyukája tűzoltó volt, Jázmin apukája pedig az állatkertben dolgozott. A gyerekek azt remélték, hogy behoz majd egy majmot vagy egy lajhárt!

„És a te szüleid?” – kérdezte Tóni Andristól.

Andris a földet bámulta és vállat vont. „A nagyszüleimmel élek.”

Andris nagyon szerette Mamit és Papit, de egyáltalán nem dolgoztak izgalmas munkahelyeken. Mami takarókat és babaruhákat árult. Papi ételt árult egy büféskocsi-ban. Andris nem volt benne biztos, hogy olyan jó ötlet a „szülők az iskolában” nap.

Aznap este Andris a Mormon könyve első fejezetét olvasta: „Én, Nefi, jó szülőktől születtem...” (1 Nefi 1:1).

„Én nem a szüleimmel élek – jutott Andris eszébe –, csak Mamival és Papival.”

Éppen akkor sétált be a szobájába egy bolyhos takarót ölelgetve Alizka. Andris elé tartotta, hogy megmutassa. „Mami varrta!”

„Igen, Mami varrta neked ezt a takarót.” Andris halványan elmosolyodott.

Eszébe jutott, hogy mennyi kedves dolgot tesz érte Mami: iskola előtt reggelit készít, segít a házi feladattal, játszik vele és Alizkával. Mami sokban hasonlított egy anyukára.

Aztán Andris Papira gondolt. Minden este mesét olvas neki. Ő is segít a házi feladattal. Biciklizni is megtanította Andrist. Papi sokban hasonlított egy apukára.

Andris mosolya szélesebb lett. Nagyon hálás volt Mamiért és Papiért. Még mindig izgult amiatt, hogy a nagyszüleit fogja elvinni magával az iskolába, de tudta, hogy minden rendben lesz. „Lehet, hogy nincsenek »jó szüleim« – gondolta magában –, viszont »jó nagyszüleim« vannak, és az nagyon különleges.”

A „szülők az iskolában” napon Andris Papi mellett ült a terem hátsó részében, és hallgatta a többiek szüleit. Tóni anyukája elhozta a tűzoltó-egyenruháját, és mindenki felpróbálhatta a sisakot. Jázmin apukája végül egy teknőst hozott az állatkertből.

„Te jössz, Andris” – szólta Klári néni.

Andris kiment Papival a táblához. Mély levegőt vett, és belevágott: „Az én Papim egy nagy teherautót vezet, amiben ételt szállít. Sok emberrel találkozik, és nagyon keményen dolgozik.”

Felnézett, és látta, hogy Papi mosolyog. Aztán Papi elmesélte, hogy milyen vezetni a teherautót. Ráadásul a munkahelyéről mindenkinek hozott egy kis nasit! Andris osztálytársai sok kérdést tettek fel Papinak a munkájával kapcsolatban.

Andris örült, hogy ott van vele Papi. Andris, Papi, Mami és Alizka egy családot alkottak – egy jó családot. ■
A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Andris nem volt benne biztos, hogy olyan jó ötlet a „szülők az iskolában” nap.

Jó
nagyszülők

ILLUSZTRÁCIÓ: GUY FRANCIS

